בית שני · ספרים חיצונים

ספר שושנה

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

ספר שושנה

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/ספר-שושנה/
הקובץ נוצר ב־16 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611151759 של הספרייה.

פרק א

א איש היה בעיר בבל ושמו יהויקים:
ב ויקח לו אשה שושנה בת חלקיהו והיא היתה יפת תאר ויראת אלהים:
ג כי אבותיה היו ישרי לב וידריכוה בדרכי תורת משה:
ד ויהויקים היה עשיר מאד ויהי לו כרם חמד אצל ביתו וכל התאספו אליו כי נכבד היה מכל אנשי העיר:
ה ויהי בשנה ההיא ויקימו שנים מזקני העיר לשופטים על העם:
ו והם היו מן האנשים אשר אמר יי עליהם מבבל יצאה הרעה ומזקניה שפטי העם:
ז ויבאו מדי יום ביומו אל בית יהויקים וכי היה לאיש דבר בא אליהם:
ח ויהי בעת הצהרים וכל איש הלך לדרכו ותלך שושנה לשוח בכרם בעלה:
ט ויראו הזקנים את האשה מתהלכת יום יום בכרם ויתאוו תאווה:
י וייהפך לבבם ותחת נשוא מרום עיניהם נשאו את עיניהם אליה ולא זכרו תורת ה ומשפטו:
יא וגם כי חיצי התשוקה נחתו בלבב שניהם לא גילו את אהבתם איש אל אחיו כי התבוששו וכל אחד חשב לחללה:
יב וישקדו יום יום על דלתי הכרם ללכת אחריהם ולהביט אליה:
יג ויאמרו איש אל רעו נשובה נא אל בתינו כי קרבה העת לאכול בצהרים:
יד ויהי אחרי לכתם ואחרי היפרדם איש מעל אחיו ויפן כל אחד וישב אל הכרם וימצאו שניהם יחדיו:
טו וכאשר שאלו איש את אחיו לאמור מה זאת ויתוודו את תשוקתם הרעה ויועצו יחדיו וישימו מועד לארוב לה בהיותה לבדה:
טז ויהי היום והם במארב ותבוא שושנה כדרכה לרחוץ בכרם כחום היום ושתי נערותיה איתה:
יז ואיש לא היה בכרם זולתי שני הזקנים אשר התחבאו לארוב לה:
יח ותאמר שושנה אל נערותיה קחנה לי שמן ובורית וסגורנה הכרם עד כלותי לרחוץ:
יט ותעשינה הנערות כאשר בקשה ותסגורנה הדלת בעדה:
כ ולא ראו את האנשים כי התחבאו:
כא הנה הלכו והנה שני הזקנים הגיחו מן המחבוא וירוצו אל שושנה ויאמרו:
כב הנה הכרם נעול ואין פה איש לראות ונפשנו חשקה בך לכן הבה נא ונבוא אליך:

כג ואם מאן תמאני לשמוע בקולנו העד נעיד עליך כי ראינו איש עמך בכרם ולכן שלחת את הנערות מאיתך:
כד ותאנח שושנה ותאמר אויה לי כי צר ומצקו סבבוני יחד:
כה אם אעשה את חפצם בת מות אנוכי ואם אחדל מי יצילני מידם:
כו אפס טוב לי לנפול בניקיון כפי בידי אדם מחטוא לאלוהים:
כז ותשא שושנה את קולה ותצעק ויצעקו גם הזקנים לקראתה:
כח וירוץ האחד אל הדלת ויפתח:
כט ואנשי הבית שמעו את קול צעקתה וירוצו אל הכרם לראות מה זה נעשה:
ל ויהי כי הוציאו הזקנים עליה את דיבתם רעה ויתבוששו העבדים כי מיום היוולדה לא נשמע כזאת עליהָ:
לא ויהי ממחרת בהיקבץ העם בית יהויקים בעלה ויבוא גם שני הזקנים ויוציאו עליה שם רע למען שפוט אותה משפט מוות:
לב ויאמרו אל העם שלחו נא והגישו את שושנה בת חלקיהו אשת יהויקים אלינו:
לג וישלחו אליה להביאה ותבוא היא ואבותיה עם בניהם וכל משפחתה:
לד ושושנה הייתה טובת מראה רכה וענוגה:
לה ויצוו הרשעים האלה להסיר הצעיף מעל פניה למען התענג עוד בהוד מראיה:
לו וכל מודעֶיהָ וכל הניצבים עליה בכו בְּכי גדול מאוד:
לז ויקומו שני הזקנים ויתייצבו בקרב העם וישימו את ידיהם על ראש שושנה:
לח והיא בכתה במר נפשה ותישא עיניה השמימה כי בטח לִבָּה בה':
לט ויענו הזקנים ויאמרו הנה התהלכנו שנינו בכרם ותבוא שושנה ושתי נערותיה איתה:
מ ואחרי כן שלחה את הנערות מפניה ואת הכרם סגרה:
מא ויגש אליה עלם אשר נחבא בגן וישכב עמה:
מב ויהי כי ראינו בפינת הגן את הנבלה הזאת וקרבנו אליה והנה היא שוכבת בחיקו:
מג אפס לא היה לאל ידנו לתפוש את העלם כי חזק היה ממנו ויפתח הדלת וימלט:
מד ויהי כי החזקנו בה ושאלנוהָ לאמור מי הוא העלם ותמאן להשיב לנו דבר:
מה ועתה עדים אנחנו בדבר הזה:
מו ויאמן העם אל דברי הזקנים השופטים וישפטו אותה משפט מוות:
מז ותזעק שושנה בצרת נפשה ותאמר:
מח יי אלוהים לך נגלו כל תעלומות וחדשות אתה יודע בטרם תצמחנה:
מט ידעת גם ידעת כי אין בפיהם נכונה וכי שקר העידו עלי:
נ ועתה הנני הולכת למות גם כי ניקיתי מן הפשע אשר בדו מלִבָּם הרע:

נא וישמע אלוהים את נאקתה וייעתר לה:
נב היא מוצאת למות וה' העיר את רוח נער רך ושמו דניאל ויישא את קולו ויאמר:
נג נקי אנוכי מן הדם אשר יישפך:
נד ויפן כל העם וישאלוהו מה זה הדבר אשר דיברת?:
נה ויתייצב דניאל בקרב העם ויאמר:
נו שמעו נא בני ישראל הסכלתם עשה להרשיע בת ישראל בטרם חקרתם ודרשתם הדבר:
נז שובו נא אל בית המשפט וראיתם כי שקר ענו בה האנשים האלה וימהרו כל העם וישובו:
נח ויאמרו הזקנים אל דניאל שב נא בתוכנו והַשכילֵנו אתה אם שָׂמְךָ אלוהים לאיש מוכיח ושופט:
נט ויען דניאל ויאמר ייפרדו נא שני העדים איש מעל אחיו ואשאל איש איש לבדו:
ס ויהי אחרי היפרדם ויקרא לראשון ויאמר אליו: הזקן בימים ובפשעים כעת יחולו על ראשך:
סא דע נא כי משפט עוול שפטת והצדקת את הרשע והרשעת את הצדיק אף כי אמר אלוהים "ונקי וצדיק אל תהרוג":
סב ועתה אם ראיתָ את אשר דברת הגד לי את שם העץ אשר מצאת שניהם תחתיו. ויען ויאמר תחת אַלָה:
סג ויאמר דניאל יִתָּנְךָ ה' לאלה ומלאכו יצווה לָךְ להכריתֶךָ:
סד וישלח אותו מעל פניו ויצו להגיש את השני ויאמר אליו בן כנעני אתה ולא בן יהודי:
סה הן יְפִי האישה השיאך ורוח זנונים הפך לִבֶּךָ:
סו ככה היו מעשיכם כל הימים לזנות את בנות ישראל ומִירְאָתָן אתכם הִטיתֶם אותן לכל חֶפציכם:
סז זולתי בת יהודה הזאת אשר לא שמעה לקול תַזנוּתֶךָ:
סח ועתה הגד לי את שם העץ אשר ראית שניהם תחתיו ויען ויאמר תחת אלון:
סט ויאמר דניאל השקר יכסה פניך קָלון וְאה כי מלאך ה' ינופף חרבו עליך להשחיתֶךָ:
ע וישמע כל העם ויישאו את קולם להודות לה' המושיע לכל המייחלים לחסדו:
עא ויקומו כולם על שני הזקנים אשר נלכדו באִמרֵי פיהֶם על יד דניאל כי שקר ענו בשושנה:
עב ויעשו להם כמשפט תורת משה "ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו":
עג ויהרגו אותם וינצלו ביום ההוא מִשפוֹך דם נקי בישראל:

עד וחלקיהו ואשתו נתנו שבח והלל לה' על דבר בְּתם כי לא נמצא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר:

עה וכן עשה יהויקים בעלה וכל משפחתו:

עו ויהי דניאל גדול ויקר בעיני העם מיום ההוא והלאה עד יום מותו: